

РЕШЕНИЕ

№ 918

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10911** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е във връзка с постъпила жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 18.08.2021 г. по НАХД № 18124/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 114-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006206/ 28.10.2019г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл. 60, ал.1 и чл. 61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн. ДВ, бр. 37/2004г., изм. ДВ, бр. 3/2009г./ (Наредбата).

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт, постановен в противоречие с материалния закон и процесуалния закон. Счита, че НП е издадено в противоречие с чл. 54, ал. 4 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Твърди, че районният съд не е изследвал подробно фактическата обстановка по делото и не са съобразени наведените от жалбоподателя оплаквания. Счита аз неправилен извода на районния съд досежно определяне размера на наказанието.

Твърди, че вмененото нарушение не е извършено. Моли аз отмяна на въззивното решение и потвърденото с него НП. Претендира направените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призван, се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба- Дирекция „Инспекция по труда-С.“ се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата. Счита решението на СРС за правилно, а подадената касационна жалба за неоснователна. Моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да отхвърли касационната жалба и да потвърди решението на СРС.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: С акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22- 006206 от 29.07.2019г., съставен от Г. В. Винарска, на длъжност „главен инспектор“ при дирекция „Инспекция по труда“- С. е установено, че на 05.07.2019 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство и законодателството, свързано с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Проверката била извършена от актосъставителя на място на строителен обект- „Жилищна сграда с гаражи, находящ се в [населено място], УПИ 1V-286, кв. 103, [улица], на който обект дружеството- жалбоподател е „строител“. В хода на проверката било установено, че [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството си на работодател, не е изпълнил задължението си да осигури комплексни, здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата на обекта, както на работещите на него, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират на строителната площадка, като не е обезопасил против падане от височина на хора и предмети контурите на 4-та, 5-та и 6-та етажни плочи, на които не са вградени външни стени, раменете на стълбището и светлите отвори към него чрез съоръжения, изградени най- малко от защитна бордова лента за краката, главно и средно перило за ръцете. В тази връзка на 05.07.2019г. е бил връчен Акт на основание чл. 404, ал. 1, т. 3 от КТ за спиране на строително- монтажните работи на обекта до неговото обезопасяване. Въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на процесното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения – същите са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, съобразени са изискванията на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Приел е, че вмененото нарушение е безспорно извършено, правилно е ангажирана отговорност на

дружеството, а наложено то за справедливо.

Първоинстанционният съд е изяснил изложената по-горе фактическа обстановка след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.. Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция, която счита за ненужно да ги преповтаря.

В случая са описани всички съставомерни признаци визирани в разпоредбата на по чл. 14, ал.1 от ЗЗБУТ, съгласно която „Юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места“.

Нормата на чл. 61 от Наредба № 2 предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, а нормата на чл. 60, ал. 1 от Наредбата пък изисква работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване.Налице е яснота и относно това в какво качество е наказано дружеството, а именно в качеството му на работодател.

Нарушението е доказано по безсъмнен начин. От събраните включително и в хода на съдебното производство пред районен съд доказателства-свидетелски показания и от събраните по делото писмени и веществени доказателства, безспорно се установява, че не е обезопасил против падане от височина на хора и предмети контурите на 4-та, 5-та и 6-та етажни плочи, на които не са вградени външни стени, раменете на стълбището и светлите отвори към него чрез съоръжения, изградени най- малко от защитна бордова лента за краката, главно и средно перило за ръцете.

В §1, т.9 от ЗЗБУТ е дефиниран критерият за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – това са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа.

В разглеждания случай, предвид специфичния характер на дейностите по строителство, с Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са въведени специални изисквания, на задължените лица и е вменено задължение за извършване на конкретни действия по изпълнението им, част от които е предприемане на съответни предпазни мерки за защита на работещите от рискове, произтичащи от това да се осигури безопасност при работа на височина и да се предотвратят

паданията от височина на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. След като при строителните работи такива не са били осигурени, следователно е засегнато здравето, нещо повече, животът на работещите на обекта, то несъмненият извод е, че не са били изпълнени комплексните здравословни и безопасни условия на труд.

Субект на административно-наказателна отговорност по чл. 413, ал.2 КТ е лице, което има качеството на "работодател". По делото по безспорен начин се установява, че [фирма] е имало качеството на работодател по отношение на пострадалите работници, предвид ангажираните доказателства- трудови договори. При този субект на нарушението правилно е посочена и санкционната норма на чл. 413 от КТ, тъй като тук, понятието работодател е това, което е зададено в §1, т.10 от ДР на Наредба № 2, а именно „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.). Тоест, работодател тук не е само лицето по §1, т.1 от ДР на КТ, а това според §1 от приложимата Наредба № 2, каквото несъмнено се явява санкционираното дружество в качеството си на подизпълнител. Отговорността на дружеството в конкретния казус е обективна и безвиновна.

Съгласно чл. 413, ал.2 от КТ, „работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“

Наложеното административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лв., определен от наказващия орган, е над законоустановения минимум. Настоящата касационна инстанция счита обаче, че целите по чл.12 от ЗАНН ще бъдат постигнати и с размер на санкцията в минимален такъв от 1500 лв.,съгласно нормата на чл.413 ал.2 от КТ.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на разноски на основание чл. 63, ал. 3 ЗАНН на същия се дължат разноски, но настоящият състав преценявайки фактическата и правна сложност на делото, счита че присъденото възнаграждение следва да бъде намалено до 300 лв.

в доказани им размер на 400 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, втори касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.08.2021 г. по НАХД № 18124/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 114-и състав и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 22-006206/28.10.2019 г. издадено от

директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5 000 на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл. 60, ал.1 и чл. 61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн. ДВ, бр. 37/2004г., изм. ДВ, бр. 3/2009г./, КАТО НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1500 лева.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“-С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] съдебни разноски по делото в размер на 300 /четирисотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.